

Original Article

Independence versus Accountability: A Reflection on Judicial Oversight in the United States Legal System

Ayatollah Jalili¹, Farshid Dehghan², Mehrad Momen³

ABSTRACT

Beyond other power structures, it is the Judiciary that creates the most significant challenges and requirements within the framework of the doctrine of separation of powers. As Montesquieu and some jurists contended, the Judiciary, in contrast to the Legislature, has no restrictive function. This holds true insofar as it concerns ordinary judges, who are strictly bound by and committed to the law and lack the authority to adjudicate the validity of laws. However, this is not entirely the case for American-style supreme courts and constitutional courts, which can effectively confine the legislative authority of lawmakers within the boundaries of the Constitution. nevertheless, the separation of powers does not inherently entail courts' independence in general or constitutional courts in particular. Perhaps if there were a fused legislative and executive branch, both subject to the effective oversight of an independent constitutional court, this relationship would be observed more clearly. The most crucial doctrine in analyzing the legal accountability of government is the separation of powers. The essence of this doctrine lies in the Legislature enacting laws, the Executive enforcing them, and the Judiciary - within the framework of adjudicating individual disputes - determining whether the law has been correctly interpreted and applied. This tripartite division of functions prevents the excessive concentration of power in any single branch of government, enables each branch to counterbalance the others, and ensures that legal disputes concerning governmental authority are resolved with utmost integrity by an independent judiciary under the rule of law. The phrase "rule of law" is a slogan that has been invoked throughout history for numerous political purposes. The rule of law means that no individual, regardless of their position, is "above" the law. Hence, the emphasis on "accountability" is one of the cornerstones of good governance and a key issue. Holding political leaders publicly accountable is a fundamental characteristic of representative democracy. Here, the judge serves as an intermediary between the government and citizens. However, in this study, what matters is understanding how a judicial system balances concerns regarding independence with those regarding accountability – The question can be considered only after which one can ponder whether the system conducts this action in a manner that would yield an effective judiciary. If independence means freedom from the oversight of other government branches and voters, how can we prevent judicial negligence or abuse of the law? Judicial accountability is a fundamental democratic imperative in federal and state systems like the those of the United States. Simply put, judges must be accountable to the people for their role in upholding the Constitution through fair and impartial enforcement of the law. Yet, judicial

How to Cite: Jalili, Ayatollah, Dehghan, Farshid, Momen, Mehrad, "Independence versus Accountability: A Reflection on Judicial Oversight in the United States Legal System", Legal Research, Vol. 28, No. 111, 2025, pp:159-178.

DOI: <https://doi.org/10.48308/jlr.2024.234859.2685>

Received: 03/03/2024-Accepted: 08/07/2024

1. Assistant Professor, Faculty of Law, Qom University, Qom, Iran

2. PhD, Faculty of Law, Qom University, Qom, Iran

3. PhD Candidate, Faculty of Law, Qom University, Qom, Iran

Corresponding Author Email: m.momen@stu.qom.ac.ir

Copyright: © 2025 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

accountability is a concept often misunderstood at best and abused at worst. It has become a rallying cry for those who, in reality, seek to dictate fundamental judicial outcomes. The notion of accountability is appealing in itself. Judges who reach decisions contrary to the will of the majority of other judges ought to be "accountable." Meanwhile, the Drafters embedded the concept of judicial independence within the judiciary as a means of safeguarding the rule of law. Judicial independence is a vital mechanism empowering judges to make decisions that may be unpopular yet correct, thereby affirming the principle that no person or group, however powerful, is above the law. It also sustains the ideal that the rule of law protects minorities from the tyranny of the majority. In addressing judicial oversight and the realization of independence or the emphasis on accountability by this structure, this study takes a deeper look at the U.S. legal system and its various dimensions. Judicial independence implies that the judiciary should not fear sanctions for the decisions it makes. Accordingly, an independent judiciary can protect individual rights against unlawful encroachment or abuse of power by the government. However, if this independence is exercised without restraint, it may itself become a source of irreparable harm. Thus, an independent judiciary must also be accountable for its actions. But assuming this independence, to whom is the judiciary accountable? Does the principle of governmental accountability apply to the judiciary as well? This study seeks to demonstrate that independence and accountability are interdependent and two sides of the same coin in the judicial system - in a sense, they are not contradictory but complementary. Judicial independence from other policymakers in society increases the potential for delayed decision-making, disregard for certain evidence, and erroneous or legally irrelevant rulings. Independent judges, though a necessary condition for the rule of law, can also pose a threat to it - in a sense, if judicial supremacy expands, the rule of law will not be realized. Despite extensive scholarly literature on judicial oversight in Iranian public law, the issue of independence and accountability, with an absolute emphasis on the U.S. legal system and relying solely on non-Iranian scholars, has been less explored. Therefore, this study employs a descriptive-analytical method, drawing on research literature and conventional approaches in the U.S. legal system, to examine this issue under several headings. First: What is the basis of accountability and its conceptual meaning? Next, we analyze the challenges between the role of the judicial structure in the U.S. presidential system and then elucidate what is known as public opinion and the nature of democracy. Finally, we examine and explain the stance of independence or accountability in the realm of judicial oversight. The findings of the study indicate that judicial accountability is a necessary but insufficient condition for realizing the rule of law. Moreover, many commentators argue that judicial independence and democratic accountability are intertwined in an irreconcilable tension. However, this study emphasizes that these competing ideals are not ends in themselves but means to a more significant goal: the realization of an efficient judicial system with acceptable performance. Nevertheless, in pursuit of this goal, the U.S. Constitution grants judges broad independence while placing them within an institution subject to intense political and public scrutiny.

KeyWords: Judicial Oversight, Judicial Accountability, Judicial Independence, U.S. Legal System, Demands of Public Opinion

استقلال یا پاسخ‌گویی: تأملی بر نهاد نظارت قضایی در نظام حقوقی ایالات متحده

آیت‌اله جلیلی^۱، فرشید دهقان^۲، مهرداد مؤمن^۳

چکیده

استقلال و پاسخ‌گویی دو روی یک سکه در نظام قضایی تلقی می‌شوند؛ به یک معنا، این دو نه در تعارض، بلکه مکمل یکدیگر تعریف می‌شوند. استقلال قضا از سایر متولیان سیاست‌گذاری در جامعه، امکان تعلل در تصمیم‌گیری، نادیده‌انگاری برخی از ادله موجود، و صدور تصمیمات نادرست یا مبتنی بر قوانین غیرمرتبط را افزایش می‌دهد. قضا مستقل، به‌رغم آنکه شرط لازم برای حکومت قانون محسوب می‌شوند، می‌توانند تهدیدی برای آن نیز باشند؛ به یک معنا، اگر حاکمیت قضا تسری یابد، حکومت قانون تحقق نخواهد یافت. یافته‌های این پژوهش که با روش توصیفی-تحلیلی و با تکیه بر ادبیات پژوهش و مشی متعارف در نظام حقوقی ایالات متحده آمریکا انجام پذیرفته است، حاکی از آن است که پاسخ‌گویی قضایی شرط لازم، اما ناکافی برای تحقق حکومت قانون است. به‌علاوه، بسیاری از مفسران معتقدند که استقلال قضایی و پاسخ‌گویی دمکراتیک نیز در تنشی آشتی‌ناپذیر با یکدیگر قرار دارند. این درحالی است که پژوهش حاضر تأکید دارد که این آرمان‌های رقیب، خود هدف نیستند، بلکه ابزاری برای یک هدف مهم‌ترند که همان تحقق سیستم قضایی کارآمد با عملکرد مقبول است. مع‌الوصف، به‌دنبال دستیابی به این هدف، قانون اساسی ایالات متحده استقلال گسترده‌ای به قضا داده است و درعین حال آنها را در نهادی قرار می‌دهد که در معرض نظارت سیاسی شدید هستند.

کلید واژگان: نظارت قضایی، پاسخ‌گویی قضایی، استقلال قضایی، نظام حقوقی ایالات متحده، مطالبات افکار عمومی.

استناد به این مقاله: جلیلی، آیت‌اله، دهقان، فرشید، مؤمن، مهرداد، «استقلال یا پاسخ‌گویی: تأملی بر نهاد نظارت قضایی در نظام حقوقی ایالات متحده»، فصلنامه تحقیقات حقوقی، دوره ۲۸، شماره ۱۱۱، مهر ۱۴۰۴، صص: ۱۷۸-۱۵۹.

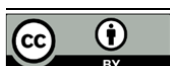
DOI: <https://doi.org/10.48308/jlr.2024.234859.2685>

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۱۲/۱۳ - تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۴/۱۸

۱. استادیار، دانشکده حقوق، دانشگاه قم، قم، ایران

۲. دکتری، دانشکده حقوق، دانشگاه قم، قم، ایران

۳. دانشجوی دکتری، دانشکده حقوق، دانشگاه قم، قم، ایران

ایمیل نویسنده مسئول: m.momen@stu.qom.ac.ir

Copyright: © 2025 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

مقدمه

فراتر از سایر سازمان‌های قدرت، این قوه قضائیه است که چالش‌ها و الزامات زیادی را در چارچوب دکتین تفکیک قوا ایجاد کرد. چنان‌که مونتسکیو و برخی حقوق‌دانان معتقد بودند که قوه قضائیه در مقایسه با مقننه هیچ عملکرد تحدیدی ندارد. این درست است، تا آنجا که به قاضی عادی مربوط می‌شود که به‌شدت ملزم و متعهد به قانون است و صلاحیت تصمیم‌گیری در مورد صحت‌سنجی قوانین را ندارد. اما این امر برای دادگاه‌های عالی در نوع آمریکایی آن و برای دادگاه‌های قانون اساسی تا حدی صادق نیست؛ به‌گونه‌ای که این دادگاه‌ها می‌توانند به‌طرز مؤثری صلاحیت تقنینی قانون‌گذار را به مرزهای قانون اساسی محدود کنند. با این حال، تفکیک قوا متضمن استقلال دادگاه‌ها به‌طور عام و دادگاه قانون اساسی به‌طور خاص نیست. شاید اگر قوای مقننه و مجریه مختلط وجود داشت و هر دو تحت نظارت مؤثر دادگاه قانون اساسی مستقل بودند، می‌توانستیم این رابطه را واضح‌تر مشاهده کنیم.

مهم‌ترین دکتین در تحلیل پاسخ‌گویی حقوقی حکومت، تفکیک قوا است. جوهره این دکتین بر این اساس است که قوه مقننه قانون را وضع می‌کند، قوه مجریه آن را اجرا می‌کند و قوه قضائیه - در چارچوب رسیدگی به اختلافات فردی - بررسی می‌کند که آیا قانون به‌درستی تفسیر و اجرا شده است یا خیر. این تقسیم سه‌جانبه کارکردها از تمرکز بی‌رویه قدرت در هر یک از شاخه‌های حکومت جلوگیری می‌کند؛ هر شاخه را قادر می‌سازد تا با سایر شاخه‌ها تعادل برقرار کند و تضمین می‌کند که اختلافات حقوقی درباره قدرت حکومت در کمال سلامت توسط یک قوه قضائیه مستقل حل و فصل می‌شود. بر این اساس، یک قوه قضائیه مستقل می‌تواند از حقوق فردی در برابر تجاوز غیرقانونی یا سوءاستفاده از قدرت توسط حکومت محافظت کند.^۱

در سوی دیگر، در سرتاسر جهان، اضمحلال دموکراسی و حوزه جمعی در حال افزایش است و مقامات سیاسی به آرامی ستون‌های رقابت دموکراتیک مانند آزادی‌های سیاسی، انتخابات سالم و مطبوعات آزاد را تضعیف می‌کنند. این تحلیل تدریجی اغلب به فروپاشی دموکراسی ختم می‌شود. در همین راستا، گفته می‌شود که مکانیسم‌های پاسخ‌گویی، شامل نظارت پارلمانی و قضایی، فشارهای جامعه مدنی و رسانه‌ها، رقابت انتخاباتی بین-حزبی و درون-حزبی، نقش مهمی در توقف این فرایند داشته‌اند. این علل در کنار اعمال محدودیت‌های نهادی - مانند محدودیت‌های دوره ریاست‌جمهوری یا استقلال قضایی - و عوامل زمینه‌ای - به‌ویژه رکود اقتصادی و خشم عمومی در مورد رسوایی‌های فساد - و فشارهای همزمان از سوی جامعه مدنی بر مقامات متصدی، عملاً اضمحلال را متوقف کرده‌اند.^۲

در نهایت، با وجود ادبیات تحقیق گسترده در مورد نهاد نظارت قضایی در حقوق عمومی ایران، مسئله استقلال و پاسخ‌گویی با تأکید مطلق بر نظام حقوقی ایالات متحده و صرفاً با استناد به اندیشمندان غیرایرانی کمتر مورد پژوهش بوده است. از این‌رو، در این پژوهش با استفاده از روش توصیفی - تحلیلی با تأکید بر نظام حقوقی ایالات متحده ذیل چند عنوان این مقوله را مورد مذاقه قرار خواهیم داد. نخست اینکه؛ محور موجد پاسخ‌گویی و مفهوم پاسخ‌گویی چیست؟ سپس، چالش‌های مطرح میان نقش ساختار قضایی در نظام ریاستی ایالات متحده با آنچه تحت عنوان افکار عمومی و ماهیت دموکراسی شناخته می‌شود مورد مذاقه و تحلیل قرار می‌دهیم و در نهایت به بررسی و تبیین موضع استقلال یا پاسخ‌گویی در حوزه نظارت قضایی خواهیم پرداخت.

^۱ McMillan, John. "Re-thinking the Separation of Powers", *Federal Law Review*, Volume 38, Issue 3, 2010, P 425.

^۲ Laebens, Melis G. and Anna Lührmann. "What Halts Democratic Erosion? The Changing Role of Accountability", *Democratization*, Volume 28, Issue 5, 2021, PP 908-928.

۱. حکومت قانون؛ ایده نظارت تقنینی و بازنگری قضایی

عبارت «حکومت قانون» شعاری است که در فراخوانی تاریخ برای مقاصد سیاسی بسیاری استفاده شده است. مراد از حکومت قانون این است که هیچ فردی، فارغ از هر جایگاهی که داشته باشد، «فراتر از» قانون نیست. به یک معنا، اقدامات دولتی باید در برابر مجموعه‌ای از ضابطه‌های ازپیش تعیین شده پاسخگو باشد. امروزه، با توجه به اقدامات وسیعی که به ابتکار دولت‌ها صورت می‌پذیرد، ایده حکومت قانون معمولاً با نظارت و بازنگری قضایی تجلی می‌یابد. این بدان معناست که تصمیمات دولت باید اولاً شفاف باشد و در وهله دوم در محک آن ضابطه‌های ازپیش تعیین شده‌ای باشد که توسط نهادهای مستقل، مثلاً دادگاه، اعمال می‌شود. این ضابطه‌های ازپیش تعیین شده در خلال قوانین اساسی، قوانین عادی، مقررات اداری یا ادبیات حقوق عمومی آمده است که به‌طور کلی ما آن را «قانون» می‌نامیم.

باین‌حال، قانون متر و معیار تبیین همه تصمیمات دولت نیست. دلیل آن شاید وجود مواردی است که خارج از چهارچوب قوانین مقرر در جریان‌اند؛ صلاحیت‌های تخییری که در دست مقامات عمومی و سازمان‌های ذی‌قدرت است. این همان ایده اصلی حکومت قانون است: پاسخ‌گویی حکومت (شامل پاسخ‌های قضایی به دعاوی خصوصی) به ضابطه‌های ازپیش تعیین شده و اعمال شده توسط نهادهای مستقل، مثلاً دادگاه، از مجرای رویه‌ای که می‌تواند عملاً توسط زیان دیده استفاده شود. باین‌حال، حتی در این مقوله نیز موضوعات مناقشه‌آمیزی وجود دارد. قوانینی که تصمیمات حکومت به آنها پاسخگو است، ناگزیر اجازه می‌دهد مقام مجری تا حدی صلاحیت تخییری داشته باشد؛ اما صلاحدید مفرط، اصل پاسخ‌گویی را نفی می‌کند. گستره این صلاحیت و اینکه چه میزان از این اختیار بیش از حد قلمداد بشود، محل مشاجره و اختلاف است. در برخی از مناسبات حکمرانی، مانند مسائل سیاست خارجی، این صلاحیت به‌قدری اجتناب‌ناپذیر و گسترده است که گاهی به‌طور کلی از پاسخ‌گویی قانون می‌گریزد.

اعمال صلاحیت تخییری توسط مقامات اداری در تعارض با ایدئال حکومت قانون پاسخ‌گویی تمام‌عیار آنها در برابر قانون در قبال تصمیماتشان است؛ باین‌حال، صلاحیت تخییری به‌عنوان یکی از مختصات دولت اداری مدرن پذیرفته شده است. پس به ناگزیر، این پرسش شکل می‌گیرد که اگر قرار است فرایند تصمیم‌گیری با ایدئال حکومت قانون مطابقت داشته باشد، حدّ یقف صلاحیت تخییری مقامات عمومی ذیل ضابطه‌ها تا کجاست؟ امروزه در سرتاسر جهان به‌طور فزاینده‌ای مرسوم است که نهادهای مقننه بر کمّ و کیف اجرای قانون توسط قوه مجریه در فرایندی که نظارت تقنینی نامیده می‌شود، احاطه داشته باشند. ازسوی دیگر، درجاتی از تفکیک قوا به‌واسطه حکومت قانون مفروض است. برای قانون بودن، قوانین باید ازپیش تعیین شده باشند. به تعبیر دیگر، اغلب، ساختِ قانون یک عمل پیشینی و اعمال آن عملی پسینی است.

تأکید بر «پاسخ‌گویی» یکی از سنگ‌بناهای تحقق حکمرانی خوب و موضوعی کلیدی است. قدرت عمومی در پاسخ‌گو نگاه داشتن رهبران سیاسی یکی از مشخصه‌های بنیادین دموکراسی نمایندگی است.^۱ برای درک بهتر این موضع و امکان‌سنجی عملکرد قانون و قانون‌گذار در راستای امر نظارت، براساس دکترین حاکمیت پارلمانی،^۲ تنها پارلمان حق وضع یا لغو هر قانونی را دارد و هیچ شخص یا نهادهای حق نادیده گرفتن یا کنار گذاشتن قوانین مصوب پارلمان را ندارد. در کنار این ساختار، قوه قضائیه ابزاری برای اعمال حکومت قانون و تضمین آن تلقی می‌شود. قاضی واسطه میان حکومت

^۱ Mechkova, Valeriya, Anna Lührmann, and Staffan I. Lindberg. "The Accountability Sequence: From De-Jure to De-Facto Constraints on Governments", *Studies in Comparative International Development*, Volume 54, 2019, P 40.

و شهروندان است.^۱ اما در این پژوهش، آنچه اهمیت دارد این است که بدانیم چگونه یک نظام قضایی نگرانی‌های ناظر به استقلال را با نگرانی‌های ناظر به پاسخ‌گویی متعادل می‌کند و تنها پس از آن است که می‌توان به این فکر کرد که آیا نظام این کار را به‌گونه‌ای انجام می‌دهد که یک قوه قضائیه کارآمد ایجاد کند.^۲

اگر استقلال به معنای آزادی از نظارت سایر ارکان حکومتی و رأی‌دهندگان است، چگونه می‌توان از نادیده‌انگاری یا سوءاستفاده قضات از قانون جلوگیری کرد؟ پاسخ‌گویی قضایی یک بایسته اساسی دموکراتیک در دولت‌های فدرال و ایالتی مانند ایالات متحده است. به بیان ساده، قضات باید به‌خاطر نقش قانون اساسی، با اجرای منصفانه و بی‌طرفانه قانون در برابر مردم پاسخ‌گو باشند. باین‌حال، پاسخ‌گویی قضایی مفهومی است که اغلب در بهترین حالت موجب سوءتفاهم می‌شود و در بدترین حالت مورد سوءاستفاده قرار می‌گیرد. پاسخ‌گویی قضایی به یک فریاد اجماع برای کسانی بدل شده است که در واقعیت می‌خواهند نتایج قضایی بنیادینی را دیکته کنند. مفهوم پاسخ‌گویی در صورت خود جذاب است؛ قضاتی که به نتایجی دست می‌یابند که با اراده اکثریت سایر قضات در تعارض باشد، باید 'پاسخ‌گو' باشند.^۳

این درحالی است که مؤسسان فدرال، مفهوم استقلال قضایی را به‌عنوان ابزاری برای تضمین حکومت قانون در بطن قوه قضائیه قرار دادند. استقلال قضایی مکانیسم حیاتی است که به قضات قدرت می‌دهد تا تصمیماتی بگیرند که ممکن است نامحبوب، اما درعین‌حال صحیح باشد و از این طریق قوه قضائیه این اصل را تأیید می‌کند که هیچ شخص یا گروهی، هرچند قدرتمند، فراتر از قانون نیست. همچنین این آرمان که حکومت قانون از اقلیت در برابر استبداد اکثریت محافظت می‌کند را زنده نگاه می‌دارد. اما یک قوه قضائیه مستقل هم مستلزم آن است که هر قاضی در اعمال اختیارات خود مستقل باشد و هم اینکه قوه قضائیه به‌عنوان یک کل مستقل بوده و حوزه صلاحیت‌های آن از مداخله نادرست دو قوه دیگر حکومت صیانت شود. به عبارت دیگر، استقلال قضایی هم جنبه فردی و هم جنبه نهادی دارد.^۴

در موضعی دیگر، یکی از مکانیسم‌های بازنگری اساسی، شناسایی صلاحیت دادگاه‌ها برای بررسی مطابقت قوانین یا اقدامات حکومت با قانون اساسی است. این نهاد، که در ادبیات حقوقی اغلب «بازنگری قضایی» نامیده می‌شود، اصالتاً از نظم اساسی ایالات متحده سرچشمه می‌گیرد و اکنون یکی از ویژگی‌های فراگیر حکومت‌هاست؛ به‌طوری‌که تقریباً سه‌چهارم قانون‌های اساسی موجود آن را شناسایی کرده‌اند.^۵ اهمیت این نهاد از آن لحاظ است که قضات را به مرجع تفسیر نهایی درمورد موضوعاتی تبدیل کرده است که قبلاً منحصراً ماهیت سیاسی داشتند. باین‌حال، نهاد بازنگری قضایی در برخی کشورها پذیرفته نشده است؛ به‌عنوان مثال، کشور انگلستان دارای سنت دیرپای حاکمیت پارلمانی است که نمایندگان مردم در قوه مقننه را بر هر مرجع دیگری مقدم می‌شناسد و قائل به محدودیت تقنین از مجرای بازنگری قضایی نیست.

¹ Burbank, Stephen B. "The Architecture of Judicial Independence", *Southern California Law Review*, Volume 72, 1999, PP 317-18.

² Ferejohn, John A. and Larry D. Kramer. "Independent Judges, Dependent Judiciary: Institutionalizing Judicial Restraint.", *New York University Law Review*, Volume 77, 2002, PP 964.

³ O'Connor, Sandra Day. "Judicial Accountability Must Safeguard, Not Threaten, Judicial Independence: An Introduction", *Denver University Law Review*, Volume 86, 2008, P 2.

⁴ Ibid.

⁵ Ginsburg, Tom and Mila Versteeg. "Why Do Countries Adopt Constitutional Review?" *Journal of Law, Economics, & Organization*, Issue 30, Issue 3, 2014, P 590.

در تضاد نسبی با مقوله حکومت قانون ضروری است اشاره شود که در بین ساختارهای سه قوه رایج: سازمان‌های اداری نیز نقش اساسی در تدوین و اجرای سیاست‌های ملی ایفا می‌کنند. محور این نقش، اعمال صلاحیت تخییری آنهاست. بدیهی است چنین صلاحیتی باید با رعایت احترام به حکومت قانون تحدید و تنسیق شود. در نظام حقوقی ایالات متحده حصول اطمینان از محدود بودن دامنه این صلاحیت‌ها از اهم انتظارات از دادگاه‌های تجدیدنظر است. یافته‌ها نشان می‌دهد که موفقیت سازمان‌های اداری به ملاحظات سیاسی وابسته است و سازمان‌ها زمانی موفق می‌شوند که تصمیمات آنها با ترجیحات سیاستی قضات سازگار باشد. باین حال، متغیرهایی که عناصر مدل قانونی را دربرمی‌گرفتند نیز با موفقیت مرتبط بودند. روی هم رفته، به نظر می‌رسد که دادگاه‌های استیناف هم به نگرانی‌های حقوقی و هم به ترجیحات سیاسی پاسخ می‌دهند. بر همین اساس، به نظر می‌رسد دادگاه‌ها این انتظار را برآورده می‌کنند که بدترین سوءاستفاده از صلاحیت تخییری را با تحمیل حکومت قانون محدود کنند.^۱

در اهمیت پدیده «صلاحیت‌های تخییری» همین بس که سازمان‌های اداری فدرال، به باور برخی حقوقدانان، «تدوین گران اصلی» سیاست هستند. مرکز نقش‌آفرینی سازمان‌های اداری به عنوان سیاست‌گذار، صلاحیت تخییری گسترده‌ای است که توسط آنها اعمال می‌شود. درحالی‌که وفاق گسترده‌ای از ضرورت و اجتناب‌ناپذیری صلاحیت تخییری در درون سازمان‌های اداری وجود دارد، یک اجماع هنجاری بر تحدید حدود این اختیار با رعایت اولویت‌های سیاسی رئیس‌جمهور و کنگره علاوه بر الزامات ماهوی و رویه‌ای حکومت قانون، وجود دارد. باین حال، نه تبعیت از مافوق سیاسی و نه وفاداری به حکومت قانون را نمی‌توان مشخصه همه اقدامات اداری فرض کرد. شواهد فراوانی مبنی بر سوءاستفاده از صلاحیت تخییری و تسهیل مداخله سلاقی شخصی یا سوگیری‌های سیاسی در تصمیمات اداری وجود دارد. صلاحیت تخییری وجه تاریک خود را دارد؛ چراکه با ترغیب و توان بخشی مقامات به رفتار تبعیضی مفرط، ممکن است منافع عمومی را ذیل منافع خصوصی قرار دهد و بر شهروندان ظلم کند.^۲ در نتیجه این نگرانی، برخی از صاحب‌نظران توصیه کرده‌اند که محدودیت‌های قانونی در اعمال اختیارات اداری وجود داشته باشد. «شکل سنتی» چنین تلاش‌هایی برای ایجاد محدودیت بر اختیارات اداری بازنگری توسط مراجع شبه کیفری، دیوان‌ها و تریبونال‌های نسبتاً مستقل مختلف، اغلب دادگاه‌های عمومی، بوده است.^۳ در این زمینه، بازنگری قضایی در قاموس بررسی بی‌قانونی و کنترل مقامات اداری جهت جلوگیری از اخذ تصمیمات اداری براساس ترجیحات شخصی یا سیاسی قلمداد می‌شود. نهاد بازنگری قضایی مکانیسم مهمی برای پاسخ‌گویی قانونی حکومت است؛ باوجود این، ابهاماتی درباره نقش مناسب آن در نظام تفکیک قوا باقی می‌ماند. اعمال بازنگری قضایی تخصص-محور می‌تواند باعث ایجاد سیاست‌های آگاهانه‌تر شود. همچنین، بازنگری حقوقی سیاست‌های عمومی توسط دادگاه‌های تخصصی می‌تواند دامنه اطلاعات موجود برای سیاست‌گذاری عمومی را بهبود بخشد.^۴ بنابراین، می‌توان اذعان کرد که مطابق اصل حکومت قانون، قضات به رغم استقلال قضایی، حتی در مواردی که از صلاحیت تخییری برخوردارند، باید بر اُس، نَص و مَرّ قانون حکم صادر کنند و با رعایت الزامات شایسته قانون در پیشگاه عمومی در قبال تصمیماتشان نیز پاسخ‌گو باشند.

¹ Humphries, Martha Anne and Donald R. Songer. "Law and Politics in Judicial Oversight of Federal Administrative Agencies", *Journal of Politics*, Volume 61, Issue 1, 1999, P 207.

² Schuck, Peter H. *Foundations of Administrative Law*, New York: Oxford University Press, 1994, P155.

³ Ibid, P 156.

⁴ Dragu, Tiberiu and Oliver Board. "On Judicial Review in a Separation of Powers System", *Political Science Research and Methods*, Volume 3, Issue 3, 2015, P 486.

۲. نظارت قضایی؛ استقلال یا پاسخ‌گویی

در اشاره به موضوع نظارت قضایی و تحقق استقلال یا تأکید بر پاسخ‌گویی از سوی این سازمان، نگاهی عمیق‌تر به نظم حقوقی ایالات متحده و زوایای مختلف آن خواهیم داشت. استقلال قضایی به این معناست که قوه قضائیه به‌خاطر تصمیماتی که می‌گیرد، بیم از تحریم نداشته باشد. با فرض این استقلال، قوه قضائیه پاسخ‌گوی چه کسی است؟ آیا اصل پاسخ‌گویی همه تصمیمات حکومت در مورد قوه قضائیه نیز صدق می‌کند؟ باید گفت که استقلال قوه قضائیه، به‌عنوان شرط لازم برای اجرای ایدئال حکومت قانون، احتمالاً به‌معنای استقلال تمام‌عیار نیست، بلکه متوقف بر مسائل بنیادین و دارای ماهیت اساسی است. به‌رغم پذیرش برخی صلاحیت‌های اجتناب‌ناپذیر و درعین‌حال نظارت‌ناپذیر حکومت و به‌عنوان یک ضرورت عملی، صلاحیت‌های تخییری گسترده در قوه قضائیه می‌تواند به نسبت سایر نهادهای حکومت در دسرسازتر باشد.

در مقایسه نهادهای حکومتی، به‌نظر می‌رسد در حوزه قضایی، صلاحیت‌های تخییری کمتر مشمول پاسخ‌گویی سیاسی هستند. بدیهی است اگر قضات اساساً دامنه صلاحیتی نامحدود داشته باشند، این خطر وجود دارد که آن صلاحیت‌ها در راستای منافع مقامات حکومتی نیز اعمال شود و به‌تبع آن با اقدامات خارج از شمول نظارت قضایی، بنیاد حکومت قانون در ورطه آسیب جدی قرار گیرد.^۱ اما قانون اساسی ایالات متحده به‌طور خاص به استقلال قضایی اشاره نمی‌کند؛ این را می‌توان دلیلی متقن بر آن دانست که استقلال قضایی وسیله‌ای برای رسیدن به یک هدف است، نه خود هدف. پاسخ‌گویی درون-رکنی مناسب برای اجتناب از پاسخ‌گویی میان-ارکانی نامناسب ضروری است. در سوی دیگر، توجه به روی دیگر سکه- یعنی استقلال قضایی- مستلزم این است که پاسخ‌گویی متضمن اثرات نابجا نباشد. ایجاد دوگانگی میان «قانون» و «سیاست قضایی» اشتباه است؛ زیرا مانند استقلال و پاسخ‌گویی قضایی، قانون و سیاست قضایی رویه‌های متفاوتی از یک سکه‌اند. این دو متضاد نیستند، بلکه مکمل همدیگرند.^۲

براین‌اساس، پاسخ‌گویی قضایی را می‌توان هزینه‌هایی تعریف کرد که یک قاضی انتظار دارد در صورت انحراف نامتعارف رفتاری و تصمیمات خود از ضابطه‌های عمومی شناسایی شده متحمل شود. به‌علاوه، آثار پاسخ‌گویی قضایی متوجه قضات و اقدامات آنها- به‌صورت فردی- و نه قوه قضائیه به‌عنوان یک شاخه از ساختار حکومت است. همچنین، منظور از رفتار و تصمیم قاضی به‌ترتیب جنبه‌های رویه‌ای و ماهوی است.^۳ با این تعاریف، از یک منظر، استقلال قضایی به دو نوع تقسیم می‌شود: «استقلال شخصی قضات» و «استقلال نهادی قوه قضائیه». این زمینه‌های استقلال در نهایت، به بروز آنچه فلد و ویت استقلال عملی^۴ و قانونی^۵ می‌نامند منجر می‌شود.^۶ استقلال قضایی، هرچند یک شرط لازم برای بی‌طرفی قضات است، ممکن است آن را نیز به مخاطره بیندازد؛ گاهی استقلال قضات زمینه بی‌رغبتی برای دانش‌افزایی، اهمال یا حتی فساد را در پی دارد.

اغلب تصور می‌شود که استقلال قضایی و پاسخ‌گویی قضایی غایات متعارض‌اند؛ درحالی‌که، این دو نه تنها لزوماً اهداف

^۱ Whitford, William C. "The Rule of Law", *Wisconsin Law Review*, 2000, P 727.

^۲ Burbank, Stephen B. "On the Study of Judicial Behaviors: Of Law, Politics, Science and Humility." In: *What's Law Got to Do with It?: What Judges Do, Why They Do It, and What's at Stake*, Geyh, Charles Gardner (ed.) Stanford: Stanford University Press, 2011, P 51.

^۳ Voigt, Stefan. "The Economic Effects of Judicial Accountability: Some Preliminary Insights", *European Journal of Law and Economics*, Volume 19, Issue 2, 2005, P 100.

^۴ De Facto Independence

^۵ De Jure Independence

^۶ Voigt, Stefan and Lars P. Feld. "Economic growth and judicial independence: cross-country evidence using a new set of indicators", *European Journal of Political Economy*, Volume 19, Issue 3, 2003, P 520.

متعارضی نیستند، بلکه می‌توانند ابزارهای مکملی برای دستیابی به بی‌طرفی قضایی، و در نتیجه آن، حکومت قانون باشند. از این‌رو، یک قوه قضائیه مستقل شرط لازم برای تحقق حکومت قانون خواهد بود. قضات مستقل، به‌رغم آنکه شرط لازم برای حکومت قانون‌اند، می‌توانند تهدیدی برای آن نیز باشند؛ به یک معنا، اگر حاکمیت قضات تسری یابد، حکومت قانون تحقق نخواهد یافت. این تنش آشکار باعث شده است که برخی از صاحب‌نظران تصور کنند یک مبادله میان استقلال قضایی و پاسخ‌گویی قضایی ضروری می‌کند؛ درحالی‌که لزوماً این‌طور نیست و امکان داشتن یک قوه قضائیه مستقل و درعین‌حال پاسخ‌گو وجود دارد. در همین سو، براساس ایده کنترل و تعادل،^۱ شاخه‌های مختلف حکومت یکدیگر را کنترل می‌کنند. بنابراین، حوزه اختیارات قضایی با محدودیت‌ها و واریسی قوه قضائیه توسط سایر قوا کنترل و تعدیل می‌شود. البته تشخیص اینکه آیا یک تصمیم با ضابطه‌های عمومی شناسایی شده مطابقت دارد یا خیر، کار دشواری است.

ساده‌لوحانه است اگر تصور کنیم که کار قضات صرفاً و اساساً تسری‌های عمومی به موارد خاص است.^۲ بازنگری قضایی نیز که پیش از این مورد اشاره قرار گرفت، یک شکل واکنشی از پاسخ‌گویی است؛ گرچه نتوانسته است در تمام حوزه‌های حکومت مرکزی نفوذ کند. دادگاه‌ها تمایل دارند از مسائل مربوط به امنیت ملی و سیاست‌های پولی براین‌اساس که «نظارت‌ناپذیر و غیرقابل دادخواهی در محاکم»^۳ اند و در اصل دغدغه‌های مجلس قانون‌گذاری‌اند، اجتناب کنند. واضح است که بازنگری قضایی در دولت مرکزی نیز امری نادر است.^۴ اصطلاح «پاسخ‌گویی» اکنون در شئون مختلف وظایف تحلیلی، بلاغی^۵ و اجرایی حکمرانی دموکراتیک به چشم می‌خورد^۶ و استقلال قضایی به‌معنای مصونیت از نظارت یا نقد نیست.^۷ واکنش قضات به منتقدان باید پاسخ به نقدها و نه نقادی آنها باشد؛ اگر قضات نقد منتقدان را نادرست و غیرمنصفانه می‌دانند، باید با پاسخ‌گویی بخردانه و نه با انتقاد و برافراشتن پرچم سرخ استقلال قضایی، تصمیمات و اقدامات خود را توضیح دهند.^۸ تلاش حقوق‌دانان، بر همین اساس، باید در راستای ارائه صورت‌بندی ملایمی از کنش‌های قضایی باشد که استقلال قوه قضائیه (زیرا هیچ‌کس طرفدار قوه قضائیه وابسته نیست) پاسخ‌گویی قوه قضائیه (زیرا هیچ‌کس طرفدار قوه قضائیه فراتر از قانون نیست) را تسهیل می‌کند.

استقلال قضایی و پاسخ‌گویی قضایی چالش‌هایی را ایجاد می‌کنند که برای دموکراسی ما بسیار جذاب، دشوار و حائز اهمیت است. به ما گفته می‌شود که قوانین «آن محدودیت‌های خردمندانه‌ای‌اند که ما را رهایی می‌بخشند». به گواه تاریخ و تجربه ادوار مختلف، در دوران استبداد در قوه مجریه و اطاعت زنجیره‌ای در قوه مقننه، دادگاه‌های مستقل پاسخ‌گو سنگر آزادی ما هستند.^۹ پرواضح است یک قوه قضائیه مستقل کلید حفظ حکومت قانون در یک جامعه آزاد است.^{۱۰} اما استقلال قضایی بدون پاسخ‌گویی می‌تواند - در عمل - منجر به یک دستگاه قضایی کاملاً خودتنظیم، جدا از جامعه و

^۱. Checks and Balances

^۲. Voigt, 2005, Op. Cit., 101.

^۳. Non-Justiciable

^۴. Flinders, Matthew. "Mechanisms of Judicial Accountability in British Central Government", *Parliamentary Affairs*, Volume 54, Issue 1, 2001, PP 62-3.

^۵. Analytical and Rhetorical Tasks

^۶. Mulgan, Richard. "Accountability: An Ever-Expanding Concept?" *Public Administration*, Volume 78, Issue 3, 2000, P 555.

^۷. Rotunda, Ronald D. "Judicial Transparency, Judicial Ethics, and a Judicial Solution: An Inspector General for the Courts", *Loyola University Chicago Law Journal*, Volume 41, 2009, PP 305.

^۸. Ibid.

^۹. Burbank, Stephen B. "Reconsidering Judicial Independence: Forty-Five Years in the Trenches and in the Tower", *University of Pennsylvania Law Review Online*, Volume 168, 2019, P 34.

^{۱۰}. Préfontaine, Daniel C. and Jennifer Lee. "The Rule of Law and the Independence of the Judiciary", *Revue québécoise de droit international*, Volume 11, 1998, P 163.

غیر پاسخ‌گو شود.^۱ فقدان پاسخ‌گویی قضایی شناسایی عملکرد ضعیف دادگاه‌ها را دشوار می‌کند و در نتیجه از بهبود روند دادگاه‌ها جلوگیری می‌کند.^۲ تحقیقات معاصر اغلب بر سنجش ابعاد مختلف کیفیت عملکرد دادگاه متمرکز شده است. ابعاد کیفی دادگاه شامل استقلال، پاسخ‌گویی، اثربخشی، کارآمدی، و بهره‌وری است.^۳

در ایالات متحده و سایر نظام‌های ریاستی، تفکیک مطلق قوا^۴ اغلب یک اصل بنیادین قانون اساسی است. باین‌حال، در بریتانیا و سایر حوزه‌های قضایی کامن‌لا، نظریه تفکیک از اهمیت کمتری برخوردار است. در بریتانیا، دفاتر و مؤسسات قدرتمندی برای دستیابی به تعادل بین حکومت و پارلمان نضج یافته است. این نظام بیشتر شبیه توازن قوا^۵ است تا تفکیک محض سه قوه، یا چیزی که وال‌تر باگهوت «تلفیق قوا»^۶ در قانون اساسی انگلستان نامیده است. بر اساس دکترین تفکیک قوا، نهادهای اصلی حکومت- مجریه، مقننه و قضائیه- باید به‌منظور حفظ آزادی‌ها و محافظت در برابر استبداد، استقلال عملکردی داشته باشند. قانون اساسی ایالات متحده کاملاً به تفکیک قوا پایبند است. ماده اول به صلاحیت‌های قانون‌گذار می‌پردازد؛ ماده دوم قدرت اجرایی را به رئیس‌جمهور می‌دهد و ماده سوم یک قوه قضائیه مستقل ایجاد می‌کند. رئیس‌جمهور در فرایندی مجزا از کنگره انتخاب می‌شود و به‌عنوان بخشی از مجلس قانون‌گذاری حضور ندارد. دیوان‌عالی می‌تواند اقدامات کنگره و رئیس‌جمهور را خلاف قانون اساسی اعلام کند. باین‌حال، در عمل، بسیاری از کشورها در سودای تفکیک مطلق قوا نیستند، بلکه مصالحه‌ای را انتخاب می‌کنند که در آن برخی از عملکردها بین نهادهای دولت مشترک است. در بریتانیا، اختیارات پارلمان، حکومت و دادگاه‌ها کاملاً درهم تنیده شده‌اند. در واقع، قوه مجریه و مقننه در یک ارتباط تنگاتنگ، به‌عنوان «تلفیقی تقریباً واحد» دیده می‌شود.

در مقیاس جهانی، تفکیک قوا از درجات اجرایی بسیار متفاوتی برخوردار بوده است. نظام‌های حکومتی پارلمانی معمولاً قوای مقننه و مجریه را به‌جهت تسریع در امور درهم می‌آمیزند. در مقابل، قوا در نظام‌های ریاستی به‌شدت از هم منفک‌اند. یک نظریه حقوقی در صورتی قابل‌اعتنا است که به‌جای ابهام، در تنویر مسائل بکوشد و به ما بفهماند در تلاحم عالم حقوقی چه چیزی در خطر واقعی است. قوه قضائیه مستقل یکی از بنیانی‌ترین مشخصه‌های حکومت قانون است. براساس حکومت قانون، باید با همه افراد، از جمله کسانی که حکومت می‌کنند، یکسان رفتار شود.^۷

در باب مدیریت قضایی، برنک استقلال قضایی را در معیت پاسخ‌گویی قضایی مفهوم‌سازی می‌کند و نقاط فشار را در رابطه بین آنها مکمل و نه متعارض توصیف می‌کند. او به نکته مشابهی (که در بالا توضیح داده شده است) درباره برهم‌کنش قانون و سیاست‌گذاری در تصمیم‌گیری قضایی اشاره می‌کند. به‌زعم برنک، اگر به‌درستی درک شود، هیچ‌یک از رویه‌های سکه مخالف یا منافی دیگری نیست؛ بلکه، مکمل یکدیگرند و در تنشی سازنده هم‌زیستی می‌کنند. این نکته را نیز باید مدنظر قرار داد که مسائل مربوط به استقلال قضایی همچنان در ایالات متحده مطرح است. اغلب تعریف دقیقی از اصطلاح استقلال قضایی ارائه نمی‌شود. استقلال قضایی ریشه در دکترین تفکیک قوا دارد. همچنین مبتنی بر الزامات

¹. Garoupa, Nuno and Pedro C. Magalhães. "Public Trust in the European Legal Systems: Independence, Accountability and Awareness", *West European Politics*, Volume 44, Issue 3, 2020, P 695.

². Stachowiak-Kudła, Monika and Jakub Kudła. "Measuring the Prestige of Administrative Courts", *Quality & Quantity*, Volume 57, 2022, P 2.

³. Camminitello, Ida, Rosaria Lombardo and Jean-François Durand. "Robust Partial Least Squares Regression for the Evaluation of Justice Court Delay", *Quality & Quantity*, Volume 51, Issue 2, 2017, P 824.

⁴. Absolute Separation of Powers

⁵. Balance of Powers

⁶. Fusion of Powers

⁷. Voigt, Stefan and Bernd Hayo. "Judicial Independence: Why Does De Facto Diverge from De Jure?" *SSRN Scholarly Paper no. 4330951*. Rochester, NY: Social Science Research Network, 2023.2.

شایسته قانونی و استانداردهای اخلاقی است که قضات را ملزم می‌کند تا با مذاقه و بی‌طرفانه به اصدار رأی اقدام کنند. استقلال قضایی بستگی به این دارد که جامعه به سلامت دادگاه‌ها ایمان داشته باشد.^۱ قضات دادگاه ایالتی مستقل از قضات فدرال هستند. آنها اقتدار خود را از قوانین اساسی و عادی ایالتی می‌گیرند. تقریباً تنها محدودیت‌هایی که توسط قانون اساسی فدرال برای قضات ایالتی اعمال می‌شود، الزام پیروی از قوانین فدرال به وقت ضرورت، رعایت الزامات شایسته قانونی و حقوق برابر افراد در برابر قانون است. قوانین ایالتی مکانیسم‌های مختلف برای انتخاب قضات، از جمله از مجرای انتخابات عمومی را مشخص می‌کنند. قضات ایالتی به ندرت انتصاب مادام‌العمر دارند و باید به صورت دوره‌ای حد نصاب آرا عمومی لازم را کسب کنند؛ این الزام برای ابقای قضات، تهدیدی برای استقلال قضایی است. در قانون اساسی اکثر ایالت‌ها، ابتدائاً فرایند استیضاح برای برکناری قضات متخلف پیش‌بینی شده بود؛ با این حال، در سال‌های اخیر بسیاری از ایالت‌ها از این مدل فاصله گرفته‌اند. از منظر استقلال قضایی، نظام‌های انتخاب و ابقای قضایی ایرادهای اساسی دارند. قضات و نامزدهای قضایی ممکن است نتوانند قانون را به درستی در مورد کسانی که وضعیت آنها را تعیین و کنترل می‌کنند، اعمال کنند. در حالی که انتخاب مردمی قضات با انتقادهای فراوان روبه‌رو است، نظامات انتصاب-چه از مجرای سیاست‌مداران و چه توسط هیئت‌های اجرایی خاص-از آثار سوء مصون نیستند.^۲

مسئله استقلال قضایی دارای ابعاد مختلف است. یکی از جنبه‌های آن مبتنی بر دکترین تفکیک قوا در ایالات متحده است. جنبه‌های دیگری نیز دارد که براساس رعایت الزامات شایسته قانونی و اخلاقی است که به موجب آن قضات باید در تصمیم‌گیری‌های خود بی‌طرف باشند. در نهایت، نمی‌توان برای داشتن قوه قضائیه‌ای مستقل، اکسیر واحدی تجویز کرد. از قضات انتظار می‌رود که وجدان فردی خود را با امعان نظر قانون و محدودیت‌های موجود در نظام قضایی دنبال کنند. اما قضاتی که از مقام خود سوءاستفاده می‌کنند، باید پاسخ‌گو باشند. اگر پاسخ‌گو نباشند، اعتماد عمومی به نظام قضایی زایل خواهد شد.

اعتماد عمومی عنصر ضروری برای یک قوه قضائیه مستقل است. کاملاً قابل درک است که بسیاری از قضات در کشورهای پسا-کمونیستی^۳ یا پسا-توتالیتار^۴ نسبت به هرگونه تلاش وزارت دادگستری یا هر گروهی حتی در درون قوه قضائیه برای نظارت بر نحوه انجام وظایف قاضی بسیار محتاط‌اند. در بسیاری از این جوامع پسا-اقتدارگرا،^۵ شهروندان معتقدند که قضات فاسدند. چه این تصور درست باشد چه نباشد، نمی‌توان آن را نادیده گرفت. موارد فساد باید به سرعت افشا و مجازات شوند تا استقلال قضایی حفظ شود.^۶ مسئله استقلال قضایی با ظهور مسائل و مشکلات جدید، در بستر تغییر و بنابراین مستلزم بررسی مجدد است. نه تنها قضات، بلکه وکلا، سیاست‌مداران و شهروندان همگی باید در بحث و تصمیم‌گیری پیرامون آن مشارکت داشته باشند. مانند سایر موضوعات عمومی، بازنگری در قوانین حرفه‌ای در مواقع ضروری برای رویارویی با چالش‌های جدید و ایجاد شفافیت در عملکردها، بهتر از توسل درون‌گرایانه به خودتنظیمی و امتیازات حرفه‌ای، از استقلال قضایی حراست می‌کند.^۷

¹ Seng, Michael P. "What Do We Mean by an Independent Judiciary", *Ohio Northern University Law Review*, Volume 38, 2011, P 133.

² Ibid, PP 138-9.

³ Post-Communist

⁴ Post-Totalitarian

⁵ Post-Authoritarian

⁶ Ibid, P 190.

⁷ Ibid, P 191.

۳. استقلال قضایی و پاسخ‌گویی دموکراتیک؛ ایده دولت مدرن و مطالبات افکار عمومی

«اضمحلال دموکراتیک» فرایندی است که طی آن مقامات عمومی منتخب- که در انتخابات مردمی به قدرت دست یافته‌اند- به تدریج اما به‌طور بنیادین نهادهای دموکراتیک را تضعیف می‌کنند. پدیده‌ای که تنها در دوران پسا-جنگ سرد به‌شکل وسیعی رایج بوده است. برای جلوگیری از این مسئله، آنچه در عمل اهمیت دارد، محدودیت‌های عملی^۱ بر حکومت‌هاست و نه فقط وضع قوانینی^۲ که ممکن است منعکس‌کننده آنچه در واقعیت اتفاق می‌افتد نباشند.^۳ مکانیسم‌های پاسخ‌گویی می‌توانند نقش برجسته‌ای در دفاع از نهادهای دموکراتیک در برابر تلاش‌های فرسایش‌گر حکومت‌ها ایفا کنند. رسانه‌ها و جامعه مدنی، انتخابات و احزاب سیاسی، نظارت پارلمانی و قضایی با بسیج افکار عمومی علیه مقامات مستبد خودکامه، تحریم و برکناری مقامات به‌رغم ادعای بسیاری از جوامع، حکومت قانون دستاورد اندکی است. این امر تا اندازه‌ای به این دلیل است که شرط ضروری حکومت قانون، قوه قضائیه مستقل است؛ نهادی ظریف که استقرار آن دشوار است و استمرار آن دشوارتر. به گواه تاریخ، استقلال قضایی ابتدا باید توسط قانون اساسی تنسيق و تضمین شود و مهم‌تر از آن، توسط قوه قضائیه از مجرای اقدامات آن به‌دست آید و دائماً بازآفرینی شود. به عبارت دیگر، استقلال قضایی عنصر لازم برای قضاوت در جهت اجرای عدالت است که خود مادامی دوام می‌آورد که قضاوت عدالت را اجرا کنند. بدیهی است اجرای عدالت به‌تنهایی کفایت نمی‌کند؛ مردم باید آشکارا و بدون تردید اجرای آن را ببینند.^۴

بسیاری از مفسران معتقدند که استقلال قضایی و پاسخ‌گویی دموکراتیک در تنش آشتی‌ناپذیری با یکدیگر قرار دارند. این در حالی است که این آرمان‌های رقیب، خود هدف نیستند، بلکه ابزاری برای هدفی مهم‌تر محسوب می‌شوند: یک نظام قضایی کارآمد ممکن است یکی از آنها یا حتی هر دو در نیل به این هدف والا قربانی شوند. به دنبال دستیابی به این هدف، قانون اساسی ایالات متحده استقلال گسترده‌ای به قضاوت داده است و درعین حال آنها را در نهادی قرار می‌دهد که در معرض نظارت سیاسی شدید است. در اثر این آسیب‌پذیری، پویایی ایجاد می‌شود که دادگاه‌های فدرال و به‌ویژه دیوان عالی نقش خود-تنظیم‌گری مؤثری به خود می‌گیرند. از این منظر، این نظام خویشتن‌داری نهادی، طیف وسیعی از دکرترین‌های قضایی- نسبت به آنچه قبلاً درک شده بود- را دربرمی‌گیرد. همسوسازی اهداف دوگانه قوه قضائیه، یعنی مشروعیت دموکراتیک و مشروعیت قانونی، مستلزم نگاه متعادل‌تری است؛ زیرا حفظ استقلال قوه قضائیه به همان اندازه و بلکه بیش از آنکه متأثر از فشارهای سیاسی خارجی باشد در دستان خود قاضی است.^۵ استقلال و پاسخ‌گویی باید در رابطه با بازیگران دیگر (استقلال از چه کسی یا چه چیزی؟، پاسخ‌گویی به چه کسی یا چه چیزی؟) درک شوند. در نتیجه، پاسخ‌گویی قضایی باید متوجه عموم مردم شود؛ از جمله اصحاب دعوا که اختلافات آنها را دادگاه حل می‌کند؛ بنابراین منافع مشروع^۶ در رسیدگی‌های دادگاهی که برای عموم آزاد است و در تصمیمات قضایی قابل دسترسی دارند.

پاسخ‌گویی قضایی همچنین باید متوجه نمایندگان مردم باشد که بودجه را برای قوه قضائیه تخصیص می‌دهند و قوانین مصوب آنها در دادگاه‌ها تفسیر و اعمال می‌شود و در نتیجه منافع مشروع در حصول اطمینان از اینکه قوه قضائیه در مصرف بودجه اختصاص‌یافته تا چه میزان مسئولانه عمل کرده است و قوانین عمومی که توسط دادگاه‌ها تفسیر و اعمال شده است، تا چه میزان منافع عمومی را تأمین کرده است. در نهایت، پاسخ‌گویی قضایی باید به‌عنوان یک نهاد در دادگاه‌ها

¹. De Facto Constraints

². De Jure Rules

³. Laebens & Lührmann, Op. Cit., P 911.

⁴. Ellis III, Thomas S. "Sealing, Judicial Transparency and Judicial Independence", *Villanova Law Review*, Volume 53, 2008, P 940.

⁵. Ferejohn & Kramer, Op. Cit., P 962.

⁶. Legitimate Interest

و قوه قضائیه تثبیت شود؛ هم به این دلیل که استقلال قضایی فردی اساساً به نفع استقلال نهادی^۱ است و هم اینکه اگر قرار است از پاسخ‌گویی ناخواسته بین-ارکانی^۲ حکومت اجتناب شود، وجود مکانیسم پاسخ‌گویی مناسب درون-رکنی^۳ ضروری است.^۴ استقلال قضایی ضروری اما ناکافی است. قضات باید مورد احترام و همچنین پاسخ‌گو باشند تا با بهره‌گیری از موقعیت‌های خود برای منافع خصوصی، انگیزه‌های خود را برای آلوده شدن به فساد کاهش دهند.^۵ پاسخ‌گویی نیازمند شبکه‌ای از نمایندگی‌هاست که در دادگاه‌های عالی به اوج خود می‌رسد. به دنبال این استدلال، قوه قضائیه به عنوان عنصر اصلی در ایجاد پاسخ‌گویی عمل می‌کند. بنابراین، وقتی توانایی دادگاه‌های عالی برای محدود کردن قوه مجریه تضعیف شود، پاسخ‌گویی قوی وجود نخواهد داشت.

فساد فقط محصول ضعف پاسخ‌گویی در سیستم است.^۶ بی‌اعتمادی به قوه قضائیه عامل تعیین‌کننده‌ای در فسادهای تجربی و ادراکی است. یک نظام قضایی شکست‌خورده و غیرقابل اتکا، انگیزه مشارکت در فساد و توجیه انجام آن را به افراد می‌دهد؛ در نتیجه شیوع فساد را افزایش می‌دهد. همچنین، یک نظام قضایی که دارای عملکرد ضعیفی است با تقویت حس مصونیت از مجازات در افراد باعث افزایش سطح ادراک از فساد می‌شود. لهذا، اعتماد به نظام قضایی، که سنگ‌بنای یک دموکراسی سالم است، نقش کلیدی در پرورش «اخلاق مدنی»^۷ ایفا می‌کند. نارضایتی از عملکرد نهادهای سیاسی موجود می‌تواند «خاستگاه مشروعیت»^۸ را که برای بقای طولانی مدت یک رژیم دموکراتیک ضروری است، از بین ببرد.^۹ در همین راستا، می‌توان شفافیت را «درجه‌ای که دسترسی به اطلاعات دولتی امکان‌پذیر است»، تعریف کرد.^{۱۰} در محافل سیاست‌گذاری بین‌المللی، کمتر واژه‌ای محبوبیتی فراتر از «شفافیت» به دست آورده است. شفافیت را به عنوان پاسخی درخور برای نگرانی‌های مطرح‌شده در حوزه پاسخ‌گویی دولت‌ها و نهادهای بین‌المللی می‌شناسند. اگر «ضعف دموکراسی» نقل محافل بررسی مشکلات حکمرانی جهانی در عصر حاضر باشد، شفافیت پاسخ‌گوینده و قطعی در حل آن است.^{۱۱}

سیاست‌های دولت باز مروج دولتی است که شفاف و در معرض نظارت عمومی باشد؛ همچنین برای هرکس، در هر زمان و هر مکان قابل دسترسی باشد و دیگر اینکه پاسخ‌گوی ایده‌ها و خواسته‌های جدید باشد. این پارادایم جدید فرصتی را برای دولت‌ها فراهم می‌کند تا در نقش خود تجدیدنظر کنند و فرهنگ جدیدی مبتنی بر شفافیت،^{۱۲} پاسخ‌گویی^{۱۳} و

¹ Institutional Independence

² Inappropriate Interbranch Accountability

³ Appropriate Intrabranh Accountability

⁴ Burbank, Stephen B. and Barry Friedman (eds.). "Judicial Independence at the Crossroads: An Interdisciplinary Approach", *Thousand Oaks, CA: Sage*, 2002, P 912.

⁵ Rose-Ackerman, Susan, and Bonnie J. Palifka. *Corruption and Government: Causes, Consequences, and Reform*, Cambridge: Cambridge University Press, Second Edition, 2016, P 383.

⁶ Lluberes, George G. Controlling political corruption in Latin America: institutional constraints on executive power, *Western Michigan University*, 2017, P 55.

⁷ Civic Morality

⁸ Reservoir of Legitimacy

⁹ Bohn, Simone R. "Corruption in Latin America: Understanding the Perception-Exposure Gap", *Journal of Politics in Latin America*, Volume 4, Issue 3, 2012, P 87.

¹⁰ Kohler, Jillian Clare, Timothy Ken Mackey and Natalia Ovtcharenko. "Why the MDGs Need Good Governance in Pharmaceutical Systems to Promote Global Health", *BMC Public Health*, Volume 14, Issue 1, 2014, P 70.

¹¹ Hale, Thomas N. "Transparency, Accountability, and Global Governance", *Global Governance*, Volume 14, Issue 1, 2008, P 73.

¹² Transparency

¹³ Accountability

انسجام عملکردی^۱ را ترویج کنند. همچنین، این یک باور پذیرفته‌شده عمومی است که دولت مدرن مستلزم صداقت، پاسخ‌گویی و حکومت قانون است؛ بدون اینها، هیچ نظامی نمی‌تواند به‌گونه‌ای عمل کند که منافع عمومی را ارتقا دهد.^۲ یک نظام قضایی فعال و کارآمد به افراد این حس را القا می‌کند که دولت تمام تلاش خود را می‌کند تا هم فساد را ریشه‌کن کند و هم افرادی را که در آن دخیل‌اند محاکمه کند.^۳ اینجا لازم است تمایز نظری میان شفافیت پیشینی و پسینی قائل شد؛ این نکته را خاطر نشان کرد که صرف انتشار اطلاعات برای پاسخ‌گو شمردن دولت‌ها کافی نیست. پاسخ‌گویی واژه‌ای نسبتاً مدرن است. در آموزش، سلامت، عدالت مدنی و کیفری، تجارت، و به‌ویژه در سیاست، بحث‌هایی درمورد اینکه چه کسی باید به چه کسی، برای چه چیزی و تحت چه قوانین پایه‌ای پاسخ دهد، وجود دارد. ظهور دولت تنظیم‌گر که اغلب با سیاست‌های خصوصی‌سازی بین‌المللی و تغییر «درون حکومت» نسبت داده می‌شود، بستر ساز تأکید مجدد بر بحث‌های مربوط به پاسخ‌گویی و شفافیت شده است. استقلال قضایی قبل از هر چیز یک مفهوم ارتباطی است که بر ارتباطات میان قوه قضائیه و سایر بازیگران در عرصه سیاسی - عموماً بر تعامل با شاخه‌های سیاسی قدرت - تمرکز می‌کند. براین اساس استقلال زمانی تضمین می‌شود که قدرت قضایی از ارکان سیاسی محافظت شود؛ به‌عنوان مثال، با این استدلال که منطقی است در جهت اینکه قوه قضائیه بتواند نقش انتصابی قانون اساسی خود را در کنترل و تعدیل قدرت‌های دولتی در یک دموکراسی ایفا کند، باید تحت کنترل سایر قدرت‌های دولتی نباشد. به عبارت دقیق‌تر، دادگاه‌ها فقط کنترل‌گر سایر ارکان نیستند، بلکه مشمول کنترل‌گری آن ارکان نیز هستند. ثانیاً، ادغام پاسخ‌گویی و شفافیت در یک مفهوم، به‌جای روشن‌سازی و مرزبندی مشخص، به ابهام بیشتر دامن می‌زند؛ زیرا شفافیت به خودی خود مفهومی پیچیده است. شفافیت فقط درمورد دسترسی نیست، بلکه درباره جست‌وجوپذیری^۴ و قابل فهم بودن^۵ اطلاعات قابل دسترسی نیز است. شفافیت پاسخ‌گویی حداقل به این معنا که شفافیت پیش‌نیاز پاسخ‌گویی است، به هم مرتبط‌اند، اما باید جداگانه مورد بررسی قرار گیرند. در مجموع، شفافیت مفهومی جداگانه است که بیشتر به‌عنوان شرایط احتمالی عمل می‌کند که ممکن است بر اینکه آیا شکل خاصی از پاسخ‌گویی مجموعه خاصی از نتایج را به‌همراه خواهد داشت یا خیر، عمل می‌کند.^۶

قوه قضائیه‌ای که در حوزه عمومی مورد اعتماد است، شانس بیشتری برای کسب استقلالی که از لحاظ وجودی برای عملکرد خود به آن نیازمند است دارد و دارای مصونیت بیشتری در مقابل نفوذ است.^۷ برخی بین استقلال به‌عنوان وسیله و به‌عنوان هدف تفاوت قائل‌اند. استقلال، اصل و ارزش اصلی قوه قضائیه و همچنین معیار عملکرد آن است. این مسئله در بسیاری از اسناد پایه‌ای تصریح شده است. برای نمونه، بند اول ماده شش دادگاه اروپایی حقوق بشر تصریح می‌کند که هر کس در تعیین حقوق و تعهدات مدنی یا هرگونه اتهام کیفری علیه او حق دارد در یک زمان معقول توسط یک فرد مستقل رسیدگی عادلانه و علنی داشته باشد و همچنین به دادگاه بی‌طرفی که به‌موجب قانون تشکیل شده است دسترسی

¹ Integrity

² Stukalo, Anatoliy. *OSCE Handbook on Combating Corruption*, Vienna: OSCE, 2016, P 33.

³ Bohn, Op. Cit., P 91.

⁴ Findability

⁵ Understandability

⁶ Kosař, David and Samuel Spáč. "Conceptualization(s) of Judicial Independence and Judicial Accountability by the European Network of Councils for the Judiciary: Two Steps Forward, One Step Back", *International Journal for Court Administration*, Volume 9, Issue 3, 2018, P 42.

⁷ Van Dijk, Franka and François Van Dijk. "Judicial Independence and Perceptions of Judicial Independence", In: *Perceptions of the Independence of Judges in Europe: Congruence of Society and Judiciary*, Dijk, F. V. The Hague: Eleven International Publishing, 2021, P 19.

داشته باشد. در همین راستا، رئیس دیوان دادگستری اتحادیه اروپا به اختصار بیان می‌کند، «... اصل استقلال قضایی جوهره حق بنیادین بر حمایت قضایی مؤثر است».^۱ قاضی اگر مستقل و بی‌طرف نباشد و طرفین دعوا او را چنین بدانند، نمی‌تواند داور مؤثری باشد.^۲

استقلال قضایی عموماً به عنوان ویژگی اساسی نظامات لیبرال-دمکراسی تلقی می‌شود. بنابراین، آیا ما نمی‌خواهیم قضات در تفسیر و اجرای قانون، قضاوت مستقل خود را اعمال کنند، اما تا زمانی که خیلی مستقل نباشند. در واقع، قضات باید در برابر مردم، به ویژه در برابر نهادهای دمکراتیک، پاسخگو باشند. با افزایش نقش دادگاه‌ها در سراسر جهان، کشور به کشور با آنچه پروفیسور آلن پترسون به اختصار به عنوان معمای تنش ظاهراً لاینحل بین استقلال قضایی و پاسخ‌گویی قضایی توصیف می‌کند، مواجه شده است.^۳ در اثر تعارض برای موازنه میان استقلال و شفافیت قضایی، تمایل برای برتری بخشی اولی نسبت به دومی پدیدار شده است. اغلب گفته می‌شود که استقلال و شفافیت نیز همتایان ضروری یکدیگر یا دو روی یک سکه‌اند.

برخی از صلاحیت‌ها و اختیارات صرفاً براساس ذات کارکردی دادگاه‌ها به آنها واگذار شده است. بدیهی است در فقدان این صلاحیت‌ها، دادگاه نه می‌تواند حیثیت خود را حفظ کند، نه صناعت خود را انجام دهد و نه هدف وجودی خود را به انجام برساند. به یک معنا، صلاحیت‌های ذاتی دادگاه برای اعمال صلاحیت، اجرای عدالت و حفظ استقلال و تمامیت آن ضروری است. پرواضح است این صلاحیت‌ها باید صراحتاً در قانون اساسی یا به واسطه اقدام تقنینی قانون‌گذار اعطا شده باشد. اینجا ضروری است میان قوانین مصنوع قضایی^۴ و قوانین مورد مذاقه قضایی^۵ تفکیک قائل شد. قضات در قضاوت، بهتر از وضع قوانین‌اند و اگر می‌خواهیم استقلال قضات را حفظ کنیم، نباید از محدود کردن آنها به حوزه برتری نسبی خود دریغ کنیم.^۶ هرگاه قاضی براساس منافع شخصی یا بنا بر مصالح شغلی مثلاً اجتناب از توبیخ، تصمیمی می‌گیرد، عمل او موجب تضعیف و فروکاست حکومت قانون می‌شود.

پرواضح است یک قوه قضائیه مستقل و شرافتمند برای حکومت قانون ضروری است. آینده می‌تواند مانند گذشته به طرز فجیع ظالمانه و مستبدانه شود. آیین‌پرست می‌تواند به اندازه نیاکان پرستی فاجعه‌آمیز باشد. اگر حکومت بخواهد همچنان وظایف تاریخی خود را انجام دهد باید بر شکنندگی استقلال قوه قضائیه فدرال و نیاز به پاسخ‌گویی دادگاه‌های فدرال-در برابر اصحاب دعوا، سایر نهادهای دولتی و سایر دادگاه‌ها- واقف باشد.^۷ حکومت قانون به ابتدای پیش‌بینی‌پذیری و بی‌طرفی ماهوی قواعد حقوقی نسبت به افراد، از آنها در برابر اقدامات خودسرانه یا تبعیض‌آمیز حکومت دفاع می‌کند. ما از اهمیت حکومت قانون برای جامعه، دمکراسی و نوع تمدنی که می‌خواهیم می‌دانیم؛ باری، به ندرت وقت می‌گذاریم تا به این فکر کنیم که مؤلفه‌های حکومت قانون چیست و چگونه از تداوم آن اطمینان یابیم.

¹ Lenaerts, Koen. "New Horizons for the Rule of Law within the EU", *German Law Journal*, Volume 21, Issue 1, 2020, P 32.

² Burbank, and Barry Friedman, Op. Cit., P 8.

³ Peri, Andrea. "Judicial Independence vs. Judicial Accountability: Judicial Selection Models for Constitutional Courts: A Comparative Analysis", *Comparative Law Review*, Volume 3, 2012, PP 1-2.

⁴ Judicially-Created Rules

⁵ Judicially-Scrutinized Rules

⁶ Yeazell, Stephen C. "Judging Rules, Ruling Judges", *Law and Contemporary Problems*, Volume 61, Issue 3, 1998, P 252.

⁷ Burbank, Stephen B. "Judicial Accountability to the Past, Present, and Future: Precedent, Politics and Power", *University of Arkansas at Little Rock Law Review*, Volume 28, Issue 1, 2005, P 22.

تجربه دموکراتیک ایالات متحده دو کمک مهم به حکومت قانون داشت: یکی اصل برتری قضایی و دیگری اصل استقلال قضایی. استقلال قضایی و برتری قضایی رهیینه دوام حکومت قانون تحت فشارهای سیاسی موجود در هر مقطع زمانی خاص‌اند. بدیهی است دور نگاه داشتن قضات از نفوذ سیاسی به پیش‌برد بهتر این مهم می‌انجامد. البته نه اصل برتری قضایی و نه اصل استقلال قضایی ضامن حکومت قانون نیستند؛ باین‌حال، سنگ‌بناهای مهمی برای آن محسوب می‌شوند که به‌آسانی قابل اغماض نیستند. مسئله استقلال قضایی بحث در چارچوب علقه حزبی یا جناحی نیست؛ بلکه شهروندان نیک دریافتند که این مهم برای زدودن رگه‌های تبعیض جزء حذف‌ناشدنی است. اگر شما یک قوه مقننه منتخب از مجرای فرایندی دموکراتیک دارید، چرا بهتر نیست به این نمایندگان انتخابی و نه قضات انتصابی، اجازه تفسیر قانون اساسی داده شود؟ ابتکار نظام قضایی ایالات متحده در اجرای حکومت قانون سازگار کردن برتری قضایی با استقلال قضای است؛ به‌طوری‌که این استقلال قضات را قادر می‌کند تا وظایفی را که آن برتری به آنها می‌دهد به‌نحو شایسته انجام دهند.^۱

نتیجه‌گیری

در این پژوهش به بررسی مسئله «استقلال یا پاسخ‌گویی» سیستم قضایی در نظام ریاستی ایالات متحده پرداخته شد. نظامی که در آن قضات و قوه قضائیه نقشی مهم و مستمر دارند. استقلال و پاسخ‌گویی قضایی دو مفهوم مکمل یکدیگر تلقی می‌شوند که هیچ‌یک به خودی‌خود هدف نبوده، بلکه وسیله‌ای برای رسیدن به هدف (یا گستره‌ای از اهداف) است. این اهداف اساساً به عملکرد قضایی فردی مربوط نمی‌شود، بلکه بیشتر به عملکرد دادگاه‌ها و نظامات قضایی مربوط می‌شود. در واقع، هیچ ترکیب ایدئالی از استقلال و پاسخ‌گویی وجود ندارد، بلکه ترکیب مناسب، به اهداف کسانی که متصدی معماری سازمانی با توجه به یک دادگاه یا نظام قضایی خاص هستند وابسته است. ابتکار نظام قضایی ایالات متحده در اجرای حکومت قانون، سازگار کردن برتری قضایی با استقلال قضایی است؛ به‌طوری‌که، این استقلال قضات را قادر می‌کند تا وظایفی را که آن برتری به آنها می‌دهد به‌نحو شایسته انجام دهند. قوه قضائیه‌ای که در جامعه مورد اعتماد است، شانس بیشتری برای کسب استقلالی که از لحاظ وجودی برای عملکرد خود به آن نیازمند است دارد و دارای مصونیت بیشتری در مقابل نفوذ است.

همچنین، برخی بین استقلال به‌عنوان وسیله و هدف تفاوت قائل‌اند. استقلال اصل و ارزش اصلی قوه قضائیه و همچنین معیار عملکرد آن است. این مسئله در بسیاری از اسناد پایه‌ای تصریح شده است. برای نمونه، بند اول ماده (۶) دادگاه اروپایی حقوق بشر تصریح می‌کند که هرکس در تعیین حقوق و تعهدات مدنی یا هرگونه اتهام کیفری علیه خود حق دارد در یک زمان معقول توسط یک فرد مستقل رسیدگی عادلانه و علنی داشته باشد و همچنین به دادگاه بی‌طرفی که به‌موجب قانون تشکیل شده است دسترسی داشته باشد. به یک معنا، اصل استقلال قضایی جوهره حق بنیادین بر حمایت قضایی مؤثر است.

به‌علاوه، مسئله استقلال قضایی دارای ابعاد مختلف است. یکی از جنبه‌های آن مبتنی‌بر دکتین تفکیک قوا در ایالات متحده است. جنبه‌های دیگری نیز دارد که براساس رعایت الزامات شایسته قانونی و اخلاقی است و به‌موجب آن قضات باید در تصمیم‌گیری‌های خود بی‌طرف باشند. در نهایت، نمی‌توان برای داشتن قوه قضائیه‌ای مستقل، اکسیر واحدی

¹. Boies, David. "Judicial Independence and the Rule of Law", *Washington University Journal of Law & Policy*, Volume 22, 2006, P 62.

تجویز کرد. باری، از قضات انتظار می‌رود که وجدان فردی خود را با امان نظر قانون و محدودیت‌های موجود در نظام قضایی دنبال کنند. اما قضاتی که از مقام خود سوءاستفاده می‌کنند باید پاسخ‌گو باشند. اگر پاسخ‌گو نباشند، اعتماد عمومی به نظام قضایی زایل خواهد شد. اعتماد عمومی عنصر ضروری برای یک قوه قضائیه مستقل است. در بسیاری از جوامع پسا-اقتدارگرا، شهروندان معتقدند که قضات فاسدند. چه این تصور درست باشد چه نباشد، نمی‌توان آن را نادیده گرفت. موارد فساد باید به سرعت افشا و مجازات شوند تا استقلال قضایی حفظ شود. مسئله استقلال قضایی با توجه به مسائل و مشکلات نوپدید، در حال توسعه و بنابراین مستلزم بررسی مجدد است. پس، نه تنها قضات، بلکه وکلا، سیاستمداران و شهروندان همگی باید در بحث و تصمیم‌گیری پیرامون آن مشارکت داشته باشند. مانند سایر موضوعات عمومی، بازنگری در قوانین حرفه‌ای در مواقع ضروری برای رویارویی با چالش‌های جدید و ایجاد شفافیت در عملکردها، که بهتر از توسل درون‌گرایانه به خودتنظیمی و امتیازات حرفه‌ای، از استقلال قضایی حراست می‌کند.

منابع

کتاب

۱. طوسی، نظام‌الملک، ۴۴۱، *گزیده سیاست‌نامه*، انتخاب و شرح از جعفر شعار، تهران: قطره، ۱۳۷۵.

References

Books

1. Burbank, Stephen B. "On the Study of Judicial Behaviors: Of Law, Politics, Science and Humility." In: *What's Law Got to Do with It?: What Judges Do, Why They Do It, and What's at Stake*, Geyh, Charles Gardner (ed.) Stanford: Stanford University Press, 2011, PP 45-78.
2. Burbank, Stephen B. and Barry Friedman (eds.). "Judicial Independence at the Crossroads: An Interdisciplinary Approach", *Thousand Oaks*, CA: Sage, 2002.
3. Lluberes, George G. *Controlling Political Corruption in Latin America: Institutional Constraints on Executive Power*, Western Michigan University, 2017.
4. Rose-Ackerman, Susan, and Bonnie J. Palifka. *Corruption and Government: Causes, Consequences, and Reform*, Cambridge: Cambridge University Press, Second Edition, 2016.
5. Schuck, Peter H., *Foundations of Administrative Law*, New York: Oxford University Press, 1994.
6. Stukalo, Anatoliy. *OSCE Handbook on Combating Corruption*, Vienna: OSCE, 2016.
7. Tusi, Nezam al-Molk, 441, *A Selection of the Book of Recommendations*, Selected and Explained by Ja'far Sho'ar, Tehran: Drop, 1996. (in Persian)

Articles

8. Bohn, Simone R. "Corruption in Latin America: Understanding the Perception-Exposure Gap." *Journal of Politics in Latin America*, Volume 4, Issue 3, 2012, PP 67-95.
9. Boies, David. "Judicial Independence and the Rule of Law", *Washington University Journal of Law & Policy*, Volume 22, 2006, PP 57-70.
10. Burbank, Stephen B. "Judicial Accountability to the Past, Present, and Future: Precedent, Politics and Power", *University of Arkansas at Little Rock Law Review*, Volume 28, Issue 1, 2005, PP 19-61.
11. Burbank, Stephen B. "Reconsidering Judicial Independence: Forty-Five Years in the Trenches and in the Tower", *University of Pennsylvania Law Review Online*, Volume 168, 2019, PP 18-34.

12. Burbank, Stephen B. "The Architecture of Judicial Independence", *Southern California Law Review*, Volume 72, 1999, PP 315–351.
13. Cammitiello, Ida, Rosaria Lombardo and Jean-François Durand. "Robust Partial Least Squares Regression for the Evaluation of Justice Court Delay", *Quality & Quantity*, Volume 51, Issue 2, 2017, PP 813–827.
14. Dragu, Tiberiu and Oliver Board. "On Judicial Review in a Separation of Powers System", *Political Science Research and Methods*, Volume 3, Issue 3, 2015, PP 473–492.
15. Ellis III, Thomas S. "Sealing, Judicial Transparency and Judicial Independence", *Villanova Law Review*, Volume 53, 2008, PP 939–972.
16. Ferejohn, John A. and Larry D. Kramer. "Independent Judges, Dependent Judiciary: Institutionalizing Judicial Restraint.", *New York University Law Review*, Volume 77, 2002, PP 962–1039.
17. Flinders, Matthew. "Mechanisms of Judicial Accountability in British Central Government", *Parliamentary Affairs*, Volume 54, Issue 1, 2001, PP 54–71.
18. Garoupa, Nuno and Pedro C. Magalhães. "Public Trust in the European Legal Systems: Independence, Accountability and Awareness", *West European Politics*, Volume 44, Issue 3, 2020, PP 690–713.
19. Ginsburg, Tom and Mila Versteeg. "Why Do Countries Adopt Constitutional Review?" *Journal of Law, Economics, & Organization*, Issue 30, Issue 3, 2014, PP 587–622.
20. Hale, Thomas N. "Transparency, Accountability, and Global Governance", *Global Governance*, Volume 14, Issue 1, 2008, PP 73–94.
21. Humphries, Martha Anne and Donald R. Songer. "Law and Politics in Judicial Oversight of Federal Administrative Agencies", *Journal of Politics*, Volume 61, Issue 1, 1999, PP 207–220.
22. Kohler, Jillian Clare, Timothy Ken Mackey and Natalia Ovtcharenko. "Why the MDGs Need Good Governance in Pharmaceutical Systems to Promote Global Health", *BMC Public Health*, Volume 14, Issue 1, 2014, PP 1–8.
22. Kosař, David and Samuel Spáč. "Conceptualization(s) of Judicial Independence and Judicial Accountability by the European Network of Councils for the Judiciary: Two Steps Forward, One Step Back", *International Journal for Court Administration*, Volume 9, Issue 3, 2018.
23. Laebens, Melis G. and Anna Lührmann. "What Halts Democratic Erosion? The Changing Role of Accountability", *Democratization*, Volume 28, Issue 5, 2021, PP 908–928.
24. Lenaerts, Koen. "New Horizons for the Rule of Law within the EU", *German Law Journal*, Volume 21, Issue 1, 2020, PP 29–34.
25. McMillan, John. "Re-thinking the Separation of Powers", *Federal Law Review*, Volume 38, Issue 3, 2010, PP 423–443.
26. Mechkova, Valeriya, Anna Lührmann, and Staffan I. Lindberg. "The Accountability Sequence: From De-Jure to De-Facto Constraints on Governments", *Studies in Comparative International Development*, Volume 54, 2019, PP 40–70.
27. Mulgan, Richard. "Accountability: An Ever-Expanding Concept?" *Public Administration*, Volume 78, Issue 3, 2000, PP 555–573.
28. O'Connor, Sandra Day. "Judicial Accountability Must Safeguard, Not Threaten, Judicial Independence: An Introduction", *Denver University Law Review*, Volume 86, 2008, PP 1–6.
29. Peri, Andrea. "Judicial Independence vs. Judicial Accountability: Judicial Selection Models for Constitutional Courts: A Comparative Analysis", *Comparative Law Review*, Volume 3, 2012, PP 1–30.
30. Préfontaine, Daniel C. and Jennifer Lee. "The Rule of Law and the Independence of the Judiciary", *Revue Québécoise de Droit International*, Volume 11, 1998, PP 163–186.
31. Rotunda, Ronald D. "Judicial Transparency, Judicial Ethics, and a Judicial Solution: An Inspector General for the Courts", *Loyola University Chicago Law Journal*, Volume 41, 2009, PP 301–325.
32. Seng, Michael P. "What Do We Mean by an Independent Judiciary", *Ohio Northern University Law Review*, Volume 38, 2011, PP 133–191.

33. Stachowiak-Kudła, Monika and Jakub Kudła. "Measuring the Prestige of Administrative Courts", *Quality & Quantity*, Volume 57, 2022, PP 1–26.
34. Van Dijk, Franka and François Van Dijk. "Judicial Independence and Perceptions of Judicial Independence", In: *Perceptions of the Independence of Judges in Europe: Congruence of Society and Judiciary*, Dijk, F. V. The Hague: Eleven International Publishing, 2021, PP 7-28.
23. Voigt, Stefan and Bernd Hayo. "Judicial Independence: Why Does De Facto Diverge from De Jure?" SSRN Scholarly Paper no. 4330951. Rochester, NY: Social Science Research Network, 2023.
35. Voigt, Stefan and Lars P. Feld. "Economic Growth and Judicial Independence: Cross-Country Evidence Using a New Set of Indicators", *European Journal of Political Economy*, Volume 19, Issue 3, 2003, PP 497-527.
36. Voigt, Stefan. "The Economic Effects of Judicial Accountability: Some Preliminary Insights", *European Journal of Law and Economics*, Volume 19, Issue 2, 2005, PP 127–140.
37. Whitford, William C. "The Rule of Law", *Wisconsin Law Review*, 2000, PP 723–727.
38. Yeazell, Stephen C. "Judging Rules, Ruling Judges", *Law and Contemporary Problems*, Volume 61, Issue 3, 1998, PP 229–252.

*This page is intentionally
left blank.*